

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. Пловдив, 27.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
                  Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора И.Г.Д.

като разгледа докладваното от Велина Ем. Антонова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20215000600492 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по жалба на адв. Г.Т. и адв. Н.С. - защитници на подсъдимия В.Н.Г. срещу присъда № 21 от 13.07.2021 г. по НОХД № 1149 от 13.07.2021 г. на Окръжен съд - Пловдив.

С посочената присъда В.Н.Г. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 343а, ал. 1, б. "г", предл. 1 вр. чл. чл. 343, ал. 4 вр. ал. 3, предл. 3, б. "б", предл. 1 вр. ал. 1, б. "в" и б. "б" предл. 2 вр. чл. 342, ал. 1, предл. 3 НК, за което му е била наложена санкция при условията на чл. 58а, ал. 1 НК и чл. 54 НК - три години лишаване от свобода. На основание чл. 343 г вр. чл. 343а, ал. 1, б. "г", предл. 1 вр. чл. чл. 343, ал. 4 вр. ал. 3, предл. 3, б. "б", предл. 1 вр. ал. 1, б. "в" и б. "б" предл. 2 вр. чл. 342, ал. 1, предл. 3 НК вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 НК Г. е бил лишен от право да управлява моторно превозно средство за срок от шест години, след влизане на присъдата в законна сила. Със съдебния акт подсъдимият В.Н.Г. е бил признат за невинен и оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение за това ПТП да е било реализирано в причинна връзка и с нарушението по чл. 1, ал. 2, т. 1 от ППЗДВП, както и за това да е осъществил и б. "а" на ал. 3 от чл. 343 НК, поради което е бил оправдан по обвинението в тези му части. С присъдата си окръжният съд е

взел отношение и по приложените по делото веществени доказателства и разноските в производството.

В жалбата се релевират доводи за явна несправедливост на наложената санкция, тъй като наказанието не съответства на деянието и дееца, смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, както и на целите по чл. 36 НК. Сочи се, че окръжният съд неправилно е отказал приложението на чл. 66, ал. 1 НК. От въззивния съд се иска намаляване на наложеното наказание до предвидения в съответната санкционна норма минимален размер, както и приложението на разпоредбата на чл. 66, ал. 1 НК с условното осъждане на Г..

В хода на съдебните прения представителят на държавното обвинение намира, че авторството на деянието, вменено на подсъдимия е било безспорно установено. Счита, че с действията си подсъдимият като водач на превозно средство виновно е нарушил правилата за движение по пътищата, които са му били вменени, като по непредпазливост е причинил смъртта на починалите, както и средна телесна повреда на пострадалия Ч.. Наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода намира за съответно на целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл. 36 от НК. Сочи, че в случая не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства за определяне наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, като санкцията правилно е определена при условията на чл. 54, ал. 1 НК в конкретния си размер. Моли присъдата на първия съд да бъде потвърдена.

В хода на съдебните прения адв. Т.И., в качеството си на повереник на частните обвинители М.Т., П.Т., М.П. и Д.Т. поддържа заявеното от държавното обвинение. Прави подробен разбор на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, като изразява становище, че присъдата в санкционно-осъдителната си част е напълно съобразена със съдебната практика в подобни хипотези. От въззивния съд се иска да потвърди акта на първата инстанция. Частните обвинители М.Т., П.Т. и М.П., които участват във въззивното производство изцяло поддържат заявеното от своя повереник.

В хода на съдебните прения адв. Д.Г., в качеството си на повереник на частните обвинители В.Р., М.Р. и Х.Р., релевира доводи за неоснователност на подадената от страна на подсъдимия и неговата защита жалба, поради което моли присъдата да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Частният обвинител Х.Р., който лично участва в съдебното заседание пред въззивния съд, поддържа заявеното от адв. Г..

В хода на съдебните прения защитниците на подсъдимия – адв. Н.С. и адв. Г. Т. релевират доводи за несправедливост на наложената от Окръжен съд – Пловдив санкция на подсъдимия Г.. Изразяват мнение, че инстанцията не е отчела обстоятелството, че в известна степен е налице съпричиняване при настъпване на пътния инцидент и от страна на водача на изпреварвания от подсъдимия Г. автомобил. Мотивират и искането си за намаляване на наложената на Г. санкция с преевеса на смекчаващите обстоятелства, които

релевират. В това число смятат, че е било необходимо още на досъдебното производство да се вземе под внимание обстоятелството, че пострадалият Н. Ч. е направил надлежно заявление за прекратяване на наказателното производство по отношение на причинената му средна телесна повреда. Представят и доказателства за влошено здравословно състояние на съпругата на Г., както и справка за изплатени от застраховател обезщетения на пострадалите наследници на починалите лица. Привеждат и съдебна практика във връзка с молбата си въззивният съд да приложи института на условното осъждане спрямо наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода независимо от тежестта на процесния инцидент.

В последната си дума Г. моли въззивния съд да му наложи условно наказание, за да може да се прибере при семейството си. Изразява искрено съжаление за случилото се.

Пловдивският апелативен съд, след като взе предвид постъпилите жалби и съобрази доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и извърши служебна проверка на основание чл. 313 и чл. 314 от НПК на законността, обосноваността и справедливостта на съдебния акт в пределите на компетентността си, намери жалбата за неоснователна по следните съображения.

Въз основа на доказателствените материали, събрани и проверени в хода на първоинстанционното съдебно следствие, проведено по диференцираната процедура, предвидена в разпоредбата на чл. 371, т. 2 НПК, както и след цялостния анализ на доказателствената съвкупност, настоящият състав на въззивния съд възприема фактическата обстановка, приета от първия съд, при която се установява извършването на деянието, участието на подсъдимия, механизма на осъществяването му, причините за това, личността на подсъдимия, субективната страна на престъплението, както и конкретното своеобразие на обстоятелствата, при които то е било извършено, в изпълнение на задълженията си по чл. 313 и чл. 314 НПК, както следва: Подсъдимият В.Г. придобил правоспособност за управление на МПС за категория „В“ на 29.04.2003г. и за категория „С“ на 02.06.2003 г., като по така станал правоспособен и за категориите „АМ“ и „ТКТ“. До инкриминираната дата бил санкциониран многократно за извършени нарушения по ЗДвП.

На 10.12.2018 г. Г. станал собственик на лек автомобил марка „А.“, модел „*“, светлосив на цвят, с немски регистрационен номер **, който управлявал преимуществено в Германия, където работел и живеел. След като си дошъл в България, на 27.07.2020 г. около 18,00 часа пътувал по работа със същия автомобил от П. към Д. през К.. На предната дясна седалка с него пътувал Н. Ч. – приятел и съгражданин. След като излязъл от К. Г. продължил да управлява автомобила по Републикански път III - 866. Все още било слънчево, топло, а видимостта неограничена. Пътното платно, след скорошен ремонт, било с равна и суха асфалтова настилка с добре четими хоризонтална и вертикална пътни маркировки. При движението си извън К., което не било

натоварено, подсъдимият настигнал с автомобила си лек автомобил „А. *“, син на цвят, управляван от Т.Д., при когото се водела и Т.В.. Д. управлявал автомобила си доста бавно на завоите, а в късите прави участъци ускорявал. Г., който добре познавал участъка, се впечатлил от неувереното шофиране на Д. и решил да го изпревари. Шофирал на близка дистанция зад автомобила на Д. и така двата автомобила достигнали до „километри 97-96“ на посочения път в района на къс тунел, след който пътят продължавал върху „малката“ стена на язовир „В.“. Г. решил веднага след като излезе от тунела да предприеме маневра изпреварване, тъй като оттам следвал около 500 метра прав участък с добра видимост независимо, че имало хоризонталната маркировка с двойна непрекъсната линия и изпреварването било забранено. Подсъдимият започнал маневрата, но изпреварваният автомобил „А. *“ също ускорил движението си на правия участък. Това наложило подсъдимият да увеличи скоростта на управлявания автомобил, за да завърши маневрата. Това било заснето от охранителните камери, монтирани от двата края на язовирната стена и стопанисвани от „Н.“ ЕАД - гр. С.. Записите от същите впоследствие били доброволно предадени и приобщени по делото /на флаш-памет */. Малко след като изпреварил автомобила на Д., Г. спрял да подава „газ“ на автомобила, за да може колата сама да забави хода си без да натиска спирачките и да преодолее следващия неостър завой. След въпросния десен завой следвал друг, много по-остър десен завой, поради което на около 75 м. преди него бил поставен пътен знак „В-26“, ограничаващ скоростта на движение до 50 км/ч., а хоризонталната пътна маркировка още преди завоя била непрекъсната, забраняваща навлизане в насрещната пътна лента. Въведените забрани важали в пълна степен за кривата на завоя. Въпреки това, при приближаването му, Г. продължавал движението си с управлявания от него автомобил без допълнително да намали скоростта чрез задействане спирачната система. Управляваното от подсъдимия превозно средство навлязло в завоя със скорост от 115 км/ч., която освен превишена (надвишаваща значително ограничението от 50 км/ч) била и технически несъобразена за завоя. Независимо, че в неговата лента за движение нямало никакво препятствие, което да трябва да бъде заобиколено, поради високата си скорост на движение, Г. предприел забраненото с хоризонталната пътна маркировка „М-1“ навлизане в насрещната пътна лента. Тогава забелязал, че в нея срещу него се движи специален автомобил /кемпер/ - „Ф.“, управляван от пострадалия Д. Т., в който на предната дясна седалка се возел пострадалият Н. Р.. Последните двама имали лодки в горната част на язовир „В.“, поради което били ходили до там, за да нагледат инвентара и пътували обратно към К.. Преценяйки, че няма да може да вземе завоя с тази скорост, като навлезе в насрещната лента и да се размине с намиращия се там „кемпер“, подсъдимият Г. най-накрая задействал спирачната система на своя автомобил, при което успял да намали скоростта си до около 73 км/ч. Виждайки същата опасност, пострадалият Т., на свой ред, се опитал да предотврати удара между двете МПС, при което насочил „кемпера“ максимално вдясно на пътното платно,

което в този участък завършвало към ската на терена със сравнително висока бетонна подпорна стена. С навлизането на лекия автомобил „А.“ в неговата пътна лента, предприетото от Т. се оказало недостатъчно, за да се разминат и последвал неизбежен силен челен удар между двете МПС, с концентрираност повече в левите им части. От удара „кемперът“ бил с почти напълно унищожена кабина, като дори се възкачил със задното си дясно колело върху стената на ската и се заклинил в нея. От своя страна лекият автомобил „А.“ на подсъдимия също бил силно увреден в предната си част, като се завъртял почти на 180 градуса спрямо първоначалната си посока на движение и се спрял почти успоредно в своята лента за движение. Вследствие на този тежък удар, возещият се в „кемпера“ Н. Р. започнал да агонизира. Шофьорът Д. Т. бил по-леко ранен, но краката му били заклещени в купето на „кемпера“, което не му позволявало да излезе от него. Г. и неговият спътник Ч., возещи се в лекия автомобил „А.“ пострадали по-леко, поради сработилите предни въздушни възглавници на превозното средство. Н. Ч. получил наранявания предимно по ръцете и краката си, а подсъдимият Г. - увреждания по главата и ръцете. Вследствие от силния удар се задействала автоматичната система за оповестяване за авария на лекия автомобил „А.“, която сама се свързала с „телефон 112“. Така в 18:29:36 ч. в „Н.с. 112“ било регистрирано повикване от телефонен № *****. Бил проведен разговор между дежурен оператор и Г. с продължителност 03:37 минути. Няколко секунди след станалото ПТП към местопроизшествието приближил и лекият автомобил „А. *“, управляван от Т.Д., в който пътувала и Т.В.. Те забелязали че автомобилът, който малко преди това ги бил изпреварил, се намира спрял на пътното платно в тяхната лента за движение, но обърнат обратно - с предницата към тях, а до него плътно вдясно на другата лента имало „кемпер“, който бил силно деформиран. Осъзнавайки, че явно е станала катастрофа, Д. спрял автомобила, като се е отправил в обратна посока към К., за да спира движението и да предотврати нова катастрофа, докато В. тръгнала към блъснатите коли и набрала телефонен 112. Така в Националната система в 18:29:57 часа било прието повикване и от телефонен № *** с продължителност 02:13 минути. Докато разговаряла с дежурния оператор В. придобивала непосредствени впечатления от мястото на катастрофата, при което забелязала, че „кемперът“ е силно смачкан. На волана му имало възрастен мъж, който бил адекватен /пострадалият Д. Т./, а до него - друг мъж, който „само дишал и хрипал“ /пострадалият Н. Р./. В лекия автомобил „А. *“ свид. В. видяла, че зад волана имало мъж, чиято глава силно кървяла /подс. Г./, но говорел и изглеждал сравнително добре за човек след такава тежка катастрофа. От предната дясна седалка слязъл друг младеж /свид. Н. Ч./, който накуцвайки излязъл от колата, а малко след това се качил в друга кола, спряла зад тяхната. Т.В. се опитала да отвори шофьорската врата на леката кола, но след като не успяла, се върнала към „кемпера“, където след малко се появил и Г.. Последният се опитвал да извади сам и с други хора, двамата пътуващи в „кемпера“, което се оказало невъзможно. След като зад

автомобила, управляван от Т.Д., спрели и други коли, той се върнал обратно към района на ПТП, където забелязал гол до кръста мъж с окървавена глава - подс. Г., който се суетял около „кемпера“ и в шок питал „Живи ли са? Живи ли са?“. В същото време приканвал насъбралите се хора, да извадят хората от него. След разчистване на част от отломките от „кемпера“ Д. забелязал, че вътре на шофьорската седалка има мъж /пострадалият Д. Т./, който казвал: „Жив съм“ и приканвал да се окаже помощ на спътника му /пострадалия Н. Р./. В даден момент двигателят на „кемпера“ започнал да пуши, което наложило да се ползват пожарогасители, за да не възникне пожар. Междувременно за отварянето на вратата на Г., помогнал свид. К.И. - пътник в „буса“, спрял на мястото на катастрофата след лекия автомобил „А. *“ на Д.. Веднага след като успял да излезе от колата си, подсъдимият Г. се отправил към силно увредения „кемпер“ с цел да окаже помощ на намиращите се там двама пострадали. Така от шофьора Т. той научил, че последният се чувства добре към момента, като имал оплакване само от болки в краката и по негови указания предприел оказването на помощ на Р.. По това време последният все още бил жив, но „само хриптял“. Чувайки тези стонове на приятеля си, пострадалият Т. указал на Г. да провери дали Р. не си е глътнал езика, което било сторено от подсъдимия. Г. се опитвал да прави сърдечен масаж и изкуствено дишане на Р.. През цялото време търсел начин за изваждането на двамата пострадали от „кемпера“. Междувременно, преди катастрофата, Г. и Ч. се били разминали с лек автомобил „А. *“, управляван от техния познат М.Т., който пътувал заедно с А.К.. Разпознавайки лекия автомобил на подсъдимия, Т. се обадил на Ч. по телефона. Веднага след като връзката била осъществена Т. чул само „Ай!“, силен шум и след това разговор между дежурен оператор на „телефон 112“ и Г.. Така му станало известно, че приятелите му са участвали в катастрофа, поради което обърнал посоката си на движение и тръгнал да се връща към тях. Наближавайки мястото на катастрофата на втория завой след тунела в посока Д., забелязал, че пред него има спрели три други МПС - едно синьо „А.“, след него „бус“ с пътници, а зад тях товарен камион. Спирайки зад тези автомобили, А.К. и М. Т. слезли и тръгнали напред, като видели пострадалия Н. Ч. да пълзи към мантинелата, като в същото време Г. бил вече при катастрофиралия „кемпер“. За това К. се заел да оказва помощ на приятеля си Н. Ч., а Т. тръгнал да помага на Г.. В същото време Г. се намирал в „кемпера“ и се опитвал да прави изкуствено дишане на пасажера Р.. Самият шофьор на „кемпера“ бил възприет от Т. на седалката си със заклещени крака, поради което не можел да излезе оттам. Всички действия на Г., насочени към оказване помощ на пострадалите, били ясно възприети от свидетелите Т.Д. и Т.В. /пътуващи в лекия автомобил „А.-*“/, от Н. Ч. - спътникът на Г., от А.К. и М.Т. - пътуващи в „А.-*“, както и от Д.В. – шофьор на тежкотоварен автомобил „ДАФ“ и К.И. - пътник от „буса“. Последните, макар и да дошли по различно време, придобили преки впечатления от обстановката след катастрофата. Пострадалият Н. Ч. бил откаран до дежурните хирургии на гр. П. с автомобила на свид. Т.. В 18:46:24

часа В. отново позвънила на телефон 112, като настояла, че на мястото имат нужда от помощ. Сигналът на НСТ 112 бил предаден към Спешните медицински центрове в гр. С. и гр. П., откъдето независимо един от друг тръгнали два специализирани медицински автомобили. Първи на мястото пристигнал този от С. с екип медицинският фелдшер - свид. З.Т. и неразпитаният по делото шофьор А.С.. Т. констатирал, че в участвалия в произшествието „кемпер“ има двама души, като шофьорът бил контактен, но в шок и заклещен в областта на краката, а пасажерът Р. вече нямал пулс, сърдечна дейност и кръвно налягане, като на пипане бил почнал да изстива. След констатиране на смъртта му, Т. се насочил към шофьора Т., но поради пристигането на втория екип на „Спешна помощ“ от П. в лицето на К.Т. и Т.Д., които вече се опитвали да му помогнат, насочил вниманието си към подсъдимия Г., който също имал наранявания. Така Т. превързал главата на подсъдимия, от която капела кръв, както и констатирал счупване на дясната му ръка. Самият Г. отказвал да тръгне с линейката за П. преди да бъде изваден шофьорът на „кемпера“, което обаче на този етап се оказало невъзможно, докато не пристигнал екип на „П.“, който с помощта на специализирани инструменти успял да извади Т. от „кемпера“. Междувременно полученият сигнал на телефон 112 бил предаден и в дежурната част на РУ-С. при ОД на МВР - П., откъдето към мястото на ПТП тръгнал полицейски екип в състав свидетелите Р.С. и Н. И.. След като преминали през „тунела“ и „малката стена“ на язовир „В.“, те видели спрели на пътното платно немалко автомобили, а малко преди тях на един десен завой било и самото местопроизшествие. Свидетелите С. и И. забелязали, че катастрофата била между лек автомобил „А. *“ с немска регистрация и „кемпер“ с пловдивска регистрация, като според възприятията им ударът бил в лентата за движение с посока гр. Д. - гр. К., при което „кемперът“ бил почти напълно разрушен. Двамата свидетели се информирали, че пасажерът в „кемпера“ /Н. Р./ вече бил починал, а водачът му /Д. Т./, който бил заклещен на шофьорското място, бил сравнително адекватен. Подсъдимият Г. по това време бил вече до автомобила си, като целият бил в кръв и в състояние на шок. Вайкал се за това, което станало, като било установено, че в неговата кола се е возило и друго лице, което вече било откарано към болницата в. П. с частен автомобил. Г. бил тестван за употреба на алкохол, като пробата му била отрицателна. Екип на „П.“ извадил от „кемпера“ Т. и той бил отведен в Дежурната хирургия в. П. с линейка. Въпреки оказаната му медицинска помощ, обаче на същия ден в 21:41 часа Д. Т. починал. Междувременно, след като сигналът за станалото ПТП бил предаден и към другите компетентни служби на МВР, на място пристигнала Дежурната следствено-оперативна група при ОД на МВР П.. При извършения на място оглед на местопроизшествие, било установено и фиксирано положението на двата автомобила на пътното платно, отломки от същите, както и следи от гуми по пътното платно. За извършения оглед бил съставен надлежен протокол, към който за онагледяване бил приложен и фотоалбум /т. 1, л. 5-23 от ДП/. Със

същия протокол, като ВД по делото били иззети и двата участвали в ПТП автомобила, както и намиращите се в лекия автомобил „А. *“ комплект от документи на немски език, касаещи това МПС. Районът на местопроизшествието бил засечен посредством „GPS“- координати, което позволило впоследствие на 02.12.2020 г. да бъде извършен и допълнителен оглед на местопроизшествие, за което отново бил съставен надлежен протокол с фотоалбум към него /т.1, л. 24-32 от ДП/.

В хода на воденото досъдебно производство била изисквана информация от „Н.с. 112“, от отговора на която и приложения към него CD /т.2 л. 224 и плик към задна корица на т. 2 от ДП/ е видно, че за процесното ПТП са постъпили четири обаждания, първото от които от лекия автомобил на подс. Г., а следващите две от свид. В. и още едно обаждане в 18:51:25 ч. от неустановено по делото лице. С протокол за доброволно предаване /т. 2, л. 242 от ДП/ на „флаш-памет“ /приложена в плик към задна корица на том 2 от ДП/ били предадени налични върху нея записи от трите охранителни камери, монтирани от двата края на язовирната стена на язовир „В.“ на километър 97-96 на Републикански път III-866.

Видно от заключението на назначената и изготвена в хода на досъдебното производство съдебномедицинска експертиза на труп № 146/2020 г. /т. 2, л. 163-167 от ДП/, при огледа и аутопсията върху трупа на Н. М. Р. /на 66 г./ било установено: разкъсване на дясна камера на сърцето и перикарда, разкъсване на аортата, наличие на 2800мл. кръв в лява гръдна половина, контузия на белите дробове, счупване на множество ребра двустранно по различни линии, счупване на гръдната кост, счупване на дясна лакътна кост с изкълчване на дясната лакътна става, малък субарахноиден кръвоизлив на ляв тилен дял, кръвонасядания на меките черепни покривки, две разкъсно-контузни рани в окосмената част на главата, кръвонасядане на челото, охлузвания на дясна лицева половина, множество охлузвания и кръвонасядания в областта на корема, горните и долните крайници, уголемено сърце, коронаросклероза, постинфарктен цикатрикс (прекаран стар инфаркт) на лява камера и междукламерната преграда. Според експертното становище причината за смъртта на Н. Р. е остра кръвозагуба, за което сочи наличието на 2800 мл. кръв в лява гръдна половина и общата бледост на вътрешните органи. Острата кръвозагуба е настъпила вследствие на разкъсване на дясната камера на сърцето и аортата. Установените травматични увреждания са били причинени от удар или притискане с/или върху твърд тѣп предмет или тангенциалното му действие и са в пряка причинно-следствена връзка с претърпяното на 27.07.2020г. ПТП. Състоянието на трупа, преценено по трупните изменения, съответства на смърт от края на първо, началото на второ денонощие.

Според заключението на назначената и изготвена по делото съдебномедицинска експертиза на труп № 147/2020г. /т. 2, лист 185-191 от ДП/, при огледа и аутопсията върху трупа на Д.Д.Т. /на 57 г./, били установени следните увреждания: мастна емболия на белите дробове, петна

на Т., мозъчен и белодробен оток, цианоза на лицето, открито счупване на дясна лъчева кост в областта на лакътната става, открито вътреставно счупване на долна трета на дясна бедрена кост, разкъсване на предна кръстна връзка на дясна, коленна става, счупване на дясното коленно капаче, счупване на дясна фибула в горна трета, счупване на дясна петна кост, счупване на първа дясна предноходилна кост, многофрагментно вътреставно счупване на долна трета на лява бедрена кост, счупване на напречните израстъци на 1,2,3-ти поясни прешлени, контузия на белите дробове при хилусите, счупване на 10-то ляво ребро, разкъсване и кръвонасядане на мезентериума на тънкото черво, разкъсване на левия бъбрек, 800мл. кръв в коремна кухина (хемоперинеум), контузия на двата бъбрека, субарахноиден кръвоизлив на десен тилно-базален дял на мозъка, кръвонасядане на меките черепни покривки, кръвонасядане на лява гръдна половина, оток и кръвонасядане в теменна област, разкъсно-контузна рана на челото, кръвонасядания на лява скула, кръвонасядане и охлузване под лява скула, охлузване до левия устен ъгъл, кръвонасядане в областта на лява ключица, охлузвания на дясна гръдна половина, множество охлузвания и кръвонасядания на корема, множество охлузвания и кръвонасядания по горните и долните крайници, две разкъсно-контузни рани на лява подбедрица. При огледа и аутопсията на трупа се установили и ампутация на палеца на лява ръка с голяма давност, белег на гръдния кош, белег на лява китка и предмишница; белег на ляво бедро и подбедрица; състояние след открита операция на сърцето с поставени два байпаса, уголемено сърце, тежка коронаросклероза, двустранни плеврални сраствания. Според вещото лице, описаните травматични увреждания са причинени по механизма на удар или притискане с/или върху твърд тъп предмет, и отговарят да са получени така, както се съобщава в предварителните сведения-при ПТП, в което Т. е пострадал като водач на кемпер, блъснат от лек автомобил. Описаните травматични увреждания са в пряка причинно-следствена връзка с претърпения на 27.07.2020г. инцидент. Причината за смъртта на Д. Т. е остра сърдечносъдова и дихателна недостатъчност вследствие на мастна емболия на белите дробове, за което сочат микроскопски установеното положително за мастна емболия оцветяване по С. III на белите дробове, изразената цианоза на лицето, петната на Т. по белодробните плеври, мозъчния и белодробен оток. По-нататък в заключението се уточнява, че мастната емболия на белия дроб е вид емболия, причинена от механична травма - счупване на кости и размачкване на тъканите, при което мастни капки от костния мозък на счупените кости или от размачканата мастна тъкан навлизат във венозните съдове и с кръвния поток се отнасят до разклоненията на белодробната артерия. Отлагайки се там, мастните капки водят до тежки нарушения на кръвообращението и преноса на кислород, което води до хипоксия /недостиг на кислород/ на тъканите и органите. Според експертното становище мастна емболия може да се развие на различен етап след получаване на травматичните увреждания-от часове до 3 денонощия, в зависимост от тежестта на травмата и реактивността

на организма на пострадалия. Установената причина за смъртта според експертното изследване е в пряка причинно-следствена връзка с понесените при пътно-транспортното произшествие травматични увреждания. Състоянието на трупа, преценено по трупните изменения, и съобразено с метеорологичните условия и начина на съхранението на трупа, съответства на смърт от края на първо денонощие.

Съгласно заключението на назначената и изготвена по делото съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 163/2020 г. /т. 2, л. 202 от ДП/, на Н. Ч. е било причинено: многофрагментно счупване на външния край на ставната повърхност на голямопищялната кост в областта на лява колянна става - външния израстък на голямопищялната кост. Описаното увреждане е в резултат на удар с/или върху твърд тъп предмет и отговаря по време и начин да е причинено, както се съобщава в данните по досъдебното производство - при станалото ПТП, с което е в пряка причинна връзка. Според експертното становище, на Н. Ч. е било причинено трайно затрудняване движенията на долен ляв крайник за около 5 месеца при обичаен ход на оздравителния процес.

В хода на досъдебното производство е била назначена и изготвена и автотехническа експертиза /том 1, лист 93-126 от ДП/, според чието заключение ударът е настъпил в южната лента на платното за движение на място, което се намира: по дължина на 32 - 33 м западно от Ориентира, приет в протокола за оглед, по широчина на 0,61 - 1,69 м южно от разделителната линия между двете ленти. Скоростта на движение на л.а. „А. *”, непосредствено преди задействане на спирачната му система е била около 115 км/ч, а в момента на удара е била около 73 км/ч. Скоростта на движение на специализирания автомобил „Ф.“ в момента на удара е била около 31 км/ч. В анализираната пътна ситуация, водачът на сп. а. „Ф.“ е нямал техническа възможност да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране, тъй като дори и да бе имал техническа възможност да спре, непосредствено преди мястото на удара, то поради насрещното движение на л.а. „А. *”, удар пак би настъпил. След като е навлязъл в завоя с технически несъобразена скорост, водачът на л.а. „А. *” вече е нямал техническа възможност да избегне произшествието. Според експертното становище максималната скорост, с която е било технически възможно да бъде преодолян завоят от л.а. „А. *” в конкретната пътно-климатична обстановка без опасност от странично занасяне на автомобила е била 86 км/ч - т. е. при движение на л. а. „А. *” с по-ниска от тази скорост, автомобилът би преминал през завоя, без да навлезе в лявата лента и съответно без да настъпи удар. Скоростта на л. а. „А. *” от 115 км/ч., е била по-голяма и от критичната скорост за този завой, т. е. тя е била технически несъобразена. Най-вероятен според вещото лице от техническа гледна точка е следният механизъм на анализираното пътнотранспортно произшествие: Водачът В.Г. е управлявал л. а. „А. *” по платното за движение на път III-866 К.-Д., в посока от изток на запад. През това време, водачът Д. Т. е управлявал сп. а. „Ф.“ по южната лента на платното за

движение на същия път в посока от запад на изток, срещу л.а. „А. *”. При навлизане в десен завой, водачът на л.а. „А. *” е навлязъл с технически несъобразена скорост и така под действие на центробежните сили, автомобилът е навлязъл в лявата лента, където е настъпил неизбежен удар в предната лява част на л. а. „А. *” и в предната лява част на сп. а. „Ф.“. След удара л.а. „А. *” и сп.а. „Ф.“ са се установили на съответните места и в положенията, отразени в протокола за оглед и видни от фотоалбума на местопроизшествието. Според експертното изследване основната причина за настъпилото пътнотранспортно произшествие от техническа гледна точка е, че водачът на л. а. „А. *” - В.Г. се е движел с технически несъобразена скорост спрямо десния завой на пътя и така е навлязъл в лявата (южна) лента на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно, т.е. когато там насрещно се е движел сп.а. „Ф.“.

Видно от заключението на назначената и изготвена по делото съдебна химико-токсикологична /токсико-химична/ експертиза /т. 1, л. 143 – 144 от ДП/, от извършените изследвания на предоставените биологични проби от лицето Д.Д.Т., не е установено наличие на наркотични вещества или техни аналози и други токсични вещества. Идентифицираните в урината лекарствени продукти тиклопидин /инхибитор на тромбоцитната агрегация/, бизопролол /селективен бета-блокатор за лечение на хипертония/ и парацетамол /антипиретик и анагетик/ не са наркотични вещества и не са включени в Списъците на Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКНВП.

Съгласно заключението на назначената и изготвена по делото Химическа експертиза за определяне на концентрация на алкохол в кръв и урина № 431 от 31.07.2020 г. /т. 1, л. 139 от ДП/, не е констатирано наличие на алкохол в кръвта на лицето Д.Д.Т., като урина от същия не е вземана.

Видно от заключението на назначената и изготвена по делото Съдебна химико-токсикологична /токсико-химична/ експертиза /т. 1, л. 154 до 155 от ДП/, от извършените изследвания на предоставените биологични проби от лицето В.Н.Г. не се установява наличие на наркотични вещества или техни аналози, и други токсични вещества. Присъствието на лекарствен продукт лидокаин в урината на лицето може да се дължи на употреба на лекарствени препарати с локален обезболяващ ефект (гелове, мази за външно приложение; пасти и таблетки за смучене и др.), както и да бъде резултат от извършени терапевтични манипулации в болнични условия (ятрогенен характер). Лидокаинът не е класифициран като наркотично вещество съгласно ЗКНВП. Според заключението на назначената и изготвена по делото химическа експертиза за определяне на концентрацията на алкохол в кръв и урина № 430 от 31.07.2020 г. /т. 1, л. 135 от ДП/, не е констатирано наличие на алкохол в кръвта на подс. В.Н.Г., като урина от същия не е вземана.

С основание първият съд е приел, че експертизите са изготвени обективно, професионално, с необходимите познания и опит в съответните

области, а изводите на автотехническата и на съдебномедицинските експертизи са важна експертна информация относно елементите на произшествието, възможностите на водача за предотвратяването му, причината за настъпването му и причините за смъртта на починалите лица, както и относно телесното увреждане на Ч..

Горната фактическа обстановка е била възприета въз основа на самопризнанието на подсъдимия, направено при условията на т. 2 на чл. 371 от НПК в подкрепа на което са били посочени и показанията на свидетелите Н. Ч., Х.Р., Т.В., Т.Д., Р.С., З.Т., А.К., М.Т., Н. И., К.Т., Т.Д., В.Б., Д.В., К.И., В.Р., М.Р., М.Т., М.П., М.Т., П.Т., С.А., Е. Р., А.Д., Ф.Ч. и З.С., заключенията на назначените по делото експертизи: съдебномедицинска експертиза на труп № 146/2020 г. /т. 2, л. 163-167 от ДП/, съдебномедицинска експертиза на труп № 147/2020г. /т. 2, лист 185-191 от ДП/, съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 163/2020 г. /т.2, л. 202 от ДП/, автотехническа експертиза /том 1, лист 93-126 от ДП/, съдебна химикотоксикологична/токсикохимична/ експертиза /т. 1, л. 143 – 144 от ДП/, Химическа експертиза за определяне на концентрация на алкохол в кръв и урина № 431 от 31.07.2020 г. /т. 1, л. 139 от ДП/, съдебна химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза /т. 1, л. 154 до 155 от ДП/, химическа експертиза за определяне на концентрацията на алкохол в кръв и урина № 430 от 31.07.2020 г. /т. 1, л. 135 от ДП/, както и от приложените в хода на досъдебното производство писмени доказателства и доказателствени средства, приобщени по реда на чл.283 от НПК – протоколи за оглед на пътнотранспортно местопроизшествие, ведно с фотоалбуми /т. 1, л. 5-32 от ДП/, справка от НИМХ /т. 2, л. 213 от ДП/, писмо от ОблПУП., ведно с чертежи, удостоверяващи местоположението и вида на пътните знаци и съоръжения /т. 2, л. 217 от ДП/, справка от Дирекция „Н.с. 112“ /т.2, л.224 от ДП/, констативен протокол за ПТП с пострадали лица /т. 2, л. 225 от ДП/, справка за нарушител /водач /т. 2, л. 228- 230 от ДП/, справка от ЦСМП, ведно с приложения към нея /т. 2, л. 235-239 от ДП/, удостоверения за наследници и препис-извлечения от актове за смърт /т. 2, л. 151-254 от ДП/, справка за съдимост /т. 2, л. 359-363 от ДП/, справки за близки родственици и др., както и от приложените по делото веществени доказателствени средства- флаш-памет и СД, приложени към кориците на делото /том 2 от ДП/. Разпитаните като свидетели близки родственици на починалите в резултат от процесното престъпление лица /Х.Р., В.. Р., М.Р., М.П., М.Т., П.Т., С.А., Е. Р., А.Д., Ф.Ч. и З.С..

Така събраните доказателства, както поотделно, така и в тяхната съвкупност, са еднопосочни и безпротиворечиви, установяващи времето, мястото и авторството на деянието, като същите кореспондират и с направените от самия подсъдим самопризнания. Събраните писмени доказателства, като еднопосочни и безпротиворечиви, също са били ценени от първия съд, като законосъобразно съдът е ползвал и констатациите на вещите лица, обективирани в съответните заключения. В посочения вече по-горе смисъл, първият съд е имал основание да кредитира изцяло

заклученията на описаните по-горе експертизи като обективни, безпристрастни и компетентно изготвени, поради което въз основа на същите са били изведени факти и обстоятелства, имащи значение за разкриване на обективната истина. За прецизност на изложението следва да се каже, че за нуждите на разследването законосъобразно са били ползвани и видеозаписите от охранителни камери като случайно създадени веществени доказателства. Макар генерирането им да не е било пряко свързано с воденото наказателно производство, те са били надлежно приобщени по делото като веществени доказателства по смисъла на чл. 109 НПК.

Първият съд е обсъдил и всички въпроси от значение за правната квалификация на процесното престъпление относно наличието на оказана помощ от подсъдимия след деянието, както и тези, свързани с поведението на водача Д., чийто автомобил Г. изпреварил малко преди процесното ПТП, което в крайна сметка не би могло да окаже влияние върху индивидуализацията на наказанието. Анализът на първия съд е плътен и задълбочен, споделя се от настоящата инстанция и не е необходимо да бъде преповтарян.

Не могат да бъдат споделени оплакванията на защитата за липса оценка от страна на първия съд на възможността да е налице известно допринасяне за случилите се събития от страна на свид. Д., чийто автомобил подсъдимият изпреварил преди процесното ПТП. Съгласно мотивите към присъдата, които изцяло се споделят от настоящата инстанция и няма да бъдат преповтаряни, Г. е признал факти, сочещи на забранено от закона изпреварване при налична на пътното платно хоризонтална маркировка с двойна непрекъсната линия. Наред с това е реализирал неправомерната маневрата известно време преди местопроизшествието, а хронологията на събитията сочи, че вменената му дейтелност не е била обусловена от предходното му неправомерно поведение. Ето защо, дейността на Д. с основание не е била приета за относима към процесното престъпление. След неправомерното изпреварване на автомобила на Д. следвал завой, при който Г., макар да решил да намали скоростта си, не натиснал спирачката, а само вдигнал крака си от „газта“ на автомобила, очаквайки колата сама да забави своя ход. След този завой последвал процесният много по-остър десен завой, при приближаването на който Г. продължил движението без допълнително да намали скоростта на управлявания автомобил чрез задействане на спирачната система на автомобила при все пътната сигнализация. Навлязъл в завоя с превишена и технически несъобразна скорост от 115 км/ч. за този завой и именно тази му дейтелност, съчетана с навлизането в насрещното платно предопределили настъпването на ПТП и причинените в резултат от него общественоопасни последици.

В заключение следва да се посочи, че първият съд е имал пълно основание да възприеме описаната фактическа обстановка, посочена в обвинителния акт, за безспорно и категорично установена от самопризнанието на подсъдимия, направено за целите на съкратеното съдебно

следствие, проведено в алтернативата на т. 2 на чл. 371 от НПК, тъй като кореспондира с доказателствата, събрани в рамките на досъдебното производство, изведени от изрично посочени от първия съд надеждни доказателствени източници, които са непротиворечиви, взаимно допълващи се и кореспондиращи по отношение на фактите и обстоятелствата от значение за съставомерността на деянието. Преценката на гласните доказателствени средства и експертната позиция на вещите лица, изготвили автотехническата и медицинската експертизи, както и доказателствената стойност на приложените по делото писмени и веществени доказателства въз основа на които са изградени констатациите на експертите, налагат извод, че изнесената в обвинителния акт фактическа обстановка е обоснована, като самопризнанието на подсъдимия е подкрепено от доказателствените средства.

При така приетата фактическа обстановка първият съд е достигнал до напълно законосъобразния извод, че подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 343а, ал. 1, б. „г“, пр. 1, вр. чл. 343, ал. 4, вр. с ал. 3 пр. 3-то, б. „б“, пр. 1, вр. с ал. 1, б. „в“ и б. „б“, пр. 2, вр. с чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, за това, че на 27.07.2020 г. на републикански път III – 886 С. – К., км. 96, област П., при управление на моторно превозно средство лек автомобил марка „А.“, модел „*“ с немски регистрационен номер ** е нарушил правилата за движение: чл. 16, ал. 1 от ЗДвП: „На пътното платно с двупосочно движение, на водача на пътното превозно средство е забранено: 1. Когато платното за движение има две пътни ленти – да навлиза и да се движи в лентата за насрещно движение, освен при изпреварване или заобикаляне.“ чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗДвП: „При избиране на скоростта на движение, на водача на пътното превозно средство е забранено да превишава скоростта, която е сигнализирана с пътен знак В 26“; и по непредпазливост е причинил смърт на повече от едно лице, а именно на Н. М. Р. с ЕГН ***** и Д.Д.Т. с ЕГН ***** и средна телесна повреда на Н. Й. Ч. с ЕГН *****, изразяваща се в многофрагментно счупване на външния край на ставната повърхност и голямопищялната кост в областта на лявата колянна става – външния израстък на голямопищялната кост, довело до трайно затрудняване движението на долен ляв крайник, като след деянието, подсъдимият е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалите. Доводите на инстанцията в тази насока се споделят изцяло и не е необходимо да бъдат преповтаряни дословно.

Правилно инстанцията е посочила, че подсъдимият е нарушил правилата за движение-чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 и чл. 16, ал. 1, т.1 от Закон за движението по пътищата в пряка причинна връзка с процесното ПТП и настъпилите съставомерни последици, като е реализиран и пристъпният резултат – смъртта на две лица и средна телесна повреда на едно лице и е налице пряка причинно – следствена връзка между поведението на подсъдимия и настъпилия усложнен резултат. В конкретния случай нарушението на правилата за движение по чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП

неминуемо е обусловило и това по чл. 16, ал. 1, т.1 от Закон за движението по пътищата, като двете съвкупно са предпоставили настъпилия резултат. Технически несъобразената със завоя скорост, която същевременно е била и непозволена, предвид законовото ограничение от 50 км/ч в съответния пътен участък, е довела до неправомерното навлизане в насрещната пътна лента, което пряко и непосредствено е създавало предпоставки за настъпилото ПТП, в резултат от което е настъпил и престъпният резултат. Правомерното поведение на водачите на МПС предполага стриктно съблюдаване на режима на скоростта, което да им даде възможност във всеки един момент да намалят или да спрат превозното средство при възникване на опасност на пътя. В конкретния случай е имало поставен знак за ограничение на скоростта „В-26“, ограничаващ скоростта на движение до 50 км/ч, който Г. negliжирал, като навлязъл във завоя със скорост от 115 км/ч. при изчислена от автотехническата експертиза „критична скорост“ на странично плъзгане в завоя от 86 км/ч. В този смисъл скоростта на л.а. „А. *” от 115 км/ч, е била и технически несъобразена, защото е превишавала и критичната скорост за този завой. Коректно първият съд е приел, че в случая банкетната норма следва да се запълни с нарушението на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗДвП /управление с неразрешена скорост/, а не на чл. 20, ал. 2, изр. 1 от ЗДвП /управление с несъобразена скорост/. В случая управлението по смисъла на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗДвП с неразрешена скорост /много над 50 км/ч/, а именно 115 км/ч., е предпоставило престъпния резултат, понеже неразрешената скорост се явява значително по-малка от технически съобразената /от 86 км/ч/. В този смисъл, ако водачът Г. бе управлявал автомобила си с указаната от закона разрешена скорост до 50 км/ч, произшествието не би настъпило. Съдържателен е и анализът на първия съд за необходимостта от запълване на банкетната норма на инкриминираното престъпление и с нарушението на разпоредбата на чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, която е била предпочетена пред тази на чл. 63, ал. 2, т. 1 ППЗДвП, вменена на дееца с обвинителния акт. В тази връзка законосъобразно Г. е бил признат за невинен в това да е реализирал процесното деяние вследствие и на нарушение по чл. 63, ал. 2, т. 1 ППЗДвП, като е бил оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение в тази му част. Коректно е и произнасянето на първия съд с оправдателен диспозитив и относно обвинението в частта му по б. „а“ на ал. 3 от чл. 343 НК. Съобразявайки съдебната практика, окръжният съд е посочил, че инкриминираната от държавното обвинение разпоредба на чл. 343, ал. 4 НК препраща изрично единствено към б. „б“ на предходната ал. 3, поради което приложението на б. „а“ от същата разпоредба е изключено *ex lege*. Напълно споделими са и доводите, че се касае за по-леко наказуемият състав на чл. 343а, ал. 1, б. „г“, пр. 1 НК, за който държавното обвинение е изложило подробни факти в обстоятелствената част на обвинителния акт. Не е налице пречка, предвид провеждането на диференцираната процедура по т. 2 на чл. 371 НПК, подсъдимият да бъде признат за виновен по привилегирования състав, независимо, че обвинението е за квалифициран такъв, щом въпросната

квалификация отговаря на отразените в обстоятелствената част на обвинителния акт факти. Не се касае за установяването на съставомерни факти, които не са били засегнати в обстоятелствената част на обвинителния акт, като липсва процесуална пречка съдът да прецизира квалификацията на деянието, когато констатира несъответствие между възприетите фактически положения в обвинителния акт и правната квалификация на деянието. Касае се за правен, а не на фактическите извод на обвинението, който не обвързва съда.

Във връзка с горното, коректно първият съд е приложил закон за по-леко наказуемо престъпление, а именно по чл. 343а, ал. 1, б. „г“, пр. 1, вр. чл. 343, ал. 4, вр. с ал. 3 пр. 3-то, б. „б“, пр. 1, вр. с ал. 1, б. „в“ и б. „б“, пр. 2, вр. с чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, като е изложил подробни съображения защо в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл. 343а, ал. 1, б. „г“ от НК. Тези доводи се споделят изцяло от въззивния съд. Помощта е оказана от подсъдимия фактически спрямо повече от един пострадал-както спрямо Р., а така също и спрямо Т., макар и в по-малка степен, което дава основание за преквалифициране на деянието по привилегирования състав на чл. 343а от НК. Оказаната от подсъдимия помощ е била необходима, защото е била насочена спрямо живи хора. Въпреки шоковото състояние, в което е изпаднал след произшествието, деецът съобразно възможностите си е предприел действия, които обективно и субективно са били насочени към спасяване живота на пострадалите.

Предвид гореизложеното, правилно инстанцията е признала подс. Г. за виновен именно за престъпление по чл. 343а, ал. 1, б. „г“, пр. 1, вр. чл. 343, ал. 4, вр. с ал. 3 пр. 3-то, б. „б“, пр. 1, вр. с ал. 1, б. „в“ и б. „б“, пр. 2, вр. с чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, съобразявайки съдебната практика, че законната препратка на чл. 343а, ал. 1, б. „г“ от НК се отнася към ал. 3, респ. ал. 4 /препращаща към ал. 3, б. „б“/ на чл. 343 от НК, поради което няма законова пречка за прилагане на по-леко наказуемия престъпен състав на чл. 343а от НК в случая.

Правилно е посочено, че от субективна страна деянието на подсъдимия Г. е извършено при форма на вината непредпазливост във вида небрежност. Той не е предвиждал настъпването на престъпния резултат, но е бил длъжен да има поведение, съобразено с правилата за движение по пътищата. Нарушавайки задълженията си, вменени му със ЗДвП, сам се е поставил в положение да не може да предотврати резултата. Деецът е бил длъжен да предвиди настъпването на обществено опасните последици и е могъл да предвиди тези последици. В конкретния случай съществуват юридически правила, които да регламентират конкретната ситуация-съответните норми на ЗДвП, нарушени от подсъдимия Г.. Реализираното от последния отклонение от длъжното поведение поражда за него задължението да предвиди настъпването на престъпния резултат. Подсъдимият е имал възможността, ако действаше в рамките на длъжното поведение, да предвиди престъпния резултат. Той е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и

да ръководи постъпките си, предвид липсата на изключваща вменяемостта му душевна болест и индивидуалното му достигане на възрастта за психическа и социална зрелост. Налице са били всички субективни предпоставки, за да може подсъдимият да предвиди настъпването на престъпния резултат. Ако бе проявил дължимата грижа и възискателност, ако бе подложил на внимателна преценка всички обстоятелства, подсъдимият можеше да изведе в съзнанието си представата за общественоопасните последици от своето деяние. Възможността за предвиждане на резултата зависи конкретните обективни условия при осъществяване на деянието и от индивидуалните особености на личността на дееца. В случая подсъдимият е могъл да предвиди, че нарушавайки посочените правила за движение, е възможно настъпването пътно-транспортно произшествие и причиняването на общественоопасни последици, тъй като е притежавал свидетелство за правоуправление с придобита от него категория, като е възприемал обективните критерии, които пътната обстановка съдържа, имал обща представа за действията си и възможните опасности. В случая не се касае за самонадеяност, тъй като при последната деецът следва да е формирал субективна увереност, която е обективно необоснована, вземайки известни мерки, за предотвратяване на престъпния резултат, а не разчита само на случайността. В конкретния случай, съобразно приетата за установена по делото фактология, подсъдимият е нарушил посочените по-горе правила, гарантиращи безопасността на движението, но няма данни да е осъзнал пътната ситуация като такава, при която настъпването на ПТП е било неизбежно, като липсват доказателства, от които да се направи извод дали при тази ситуация подсъдимият е могъл да има увереност, че разполага с реални възможности за избягване на престъпния резултат.

Следа да се каже следното във връзка с доводите на защитата пред настоящия съд, че в случая са налице основания за частично прекратяване на наказателното производство при условията на т. 9 на чл. 24, ал. 1 НПК, което е било пропуснато от първия съд. Цитираната норма визира прекратяване на наказателното производство, предпоставено в изрично предвидените в особената част на Наказателния кодекс случаи от искане на пострадалия. Действително за някои престъпления като например това по чл. 343а, ал. 2 от НК е предвидена възможност за прекратяване на наказателното производство по волята на пострадалия. Защитата претендира, че изявление от такова естество е било направено своевременно още на досъдебното производство, но нито прокурорът, нито инстанцията, са реализирали правомощията си да прекратят наказателното производство във връзка със заявлението на свид. Н. Ч.. Пред настоящия съд защитата претендира, че вместо да обсъди действителното положение, окръжният съд се е задоволил с това да отбележи, че Ч. не се е конституирал като акцесорна страна по делото, което не може да се приравни на надлежно изявление в насока искане за прекратяване на наказателното производство. Вярно е, че инстанцията се е задоволила да потърси налице ли е изявление на Ч. единствено в съдебната фаза, но от друга

страна прегледът на материалите от досъдебното производство не подкрепя претенцията на защитата. Свидетелят Н. Ч. е бил разпитван няколкократно като свидетел на подготвителната фаза, като не му е била разяснявана възможността да заяви дали иска наказателното производство спрямо Г. да бъде прекратено по отношение на причинената му средна телесна повреда. От една страна, това и не е било необходимо, защото подобно изявление не е предвидено за престъплението, за която е било водено досъдебното производство. От друга, претенциите на защитата не намират опора в материалите от досъдебното производство. Единственият протокол за разпит на Ч. от 02.02.2021 г. /л. 79, том 1 от досъд. пр./, който съдържа изявление на пострадалия във връзка с отговорността за вреди /в ДП са били приложени още и протокол за разпит на Ч. от 28.07.2020 г. – л. 53-54, том 1 от досъд. пр., както и протокол за негов разпит от 13.10.2020 г. – л. 66-67, том 1 от досъд. пр./, не дава основание за изводи в претендираната от защитата насока. Действително в цитирания протокол, Ч. е посочил, че няма претенции спрямо подсъдимия за нанесените му телесни увреждания от ПТП-то, в което пострадал и не желае да води дело срещу него за нанесените му телесни увреждания и не иска да го съди. Това становище на Ч., обаче, не може да бъде приравнено на изрично негово изявление, че желае воденото спрямо Г. наказателно производство да бъде прекратено. Още повече, че не се сочи законово основание за подобно изявление и пострадалият е упълномощил повереник, който да го представлява именно като правоимощо лице – пострадал от престъплението. Заявлението на Ч. в РЗ пред първия съд /л. 75 от делото на ОС/, че не желае да се конституира като граждански ищец и частен обвинител по делото, също не дава основание за подобна интерпретация. Подобно основание не представлява и изявлението му, че поддържа подадената в същия смисъл молба от повереника му адв. Р.М. /същата е приложена на л. 58 от делото на ОС/. Във връзка с изложеното претенцията на защитата за частично прекратяване на наказателното производство по отношение на причинената на пострадалия Ч. телесна повреда, не намира опора нито в данните по делото, нито в закона. Цитираната от защитата практика на Апелативен съд – Велико Търново, може да се приеме за изолирана, още повече, че не е задължителна за настоящата инстанция.

При индивидуализация на наказанието на подсъдимия за извършеното престъпление по чл.343а, ал.1, б.“г“, пр.1, вр. чл. 343, ал. 4, вр. с ал. 3 пр. 3-то, б. „б“, пр. 1, вр. с ал. 1, б. „в“ и б. „б“, пр. 2, вр. с чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, първият съд е съобразил, че законът предвижда наказание “лишаване от свобода” от 2 до 10 години. Освен това съобразно императивната препращаща разпоредба на чл. 343г от НК, виновният се лишава и от правото му по чл.37, ал.1, т.7 от НК да управлява МПС.

При индивидуализацията на наказанието на Г. окръжният съд е изследвал всички смекчаващи и отегчаващи отговорността му обстоятелства, като не се установява да е пропуснал някое от тях или да не го е оценил с

действителната му тежест, ползвайки комплексен, а не механичен подход при преценката на същите. С основание като смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства първият съд е приел чистото му съдебно минало на Г., положителните данни за неговата личност, трудовата му и семейна ангажираност /семеен с малолетно дете/, грижите, които полага за баща си /последният е с влошено здравословно състояние/, собственото му недобро физическо състояние при оказване помощта на пострадалите, както и изразените критичност и разкаяние за извършеното и дадените от него подробни обяснения още в хода на досъдебното производство. Правилно е преценил, че подробните обяснения на Г. на 06.08.2020 г. преди назначаването на автотехническата експертиза в хода на разследването са допринесли своевременно за разкриване на обективната истина, поради което допълнителното им отчитане на плоскостта на смекчаващите отговорността обстоятелства не противоречи на т. 7 на ТР № 1 от 6.04.2009 г. по т. д. № 1/2008 г. По това време процесът на доказване на осъществено деяние е бил в начален етап и обективно е бил подпомогнат и от обясненията на Г., тъй като все още не са били събрани в достатъчен обем обвинителни доказателства. В този смисъл те са предхождали категоричното установяване на авторството на деянието, на неговия механизъм и причините за настъпването му. В съответствие с приетото от съда, като смекчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство е била отчетена и вида на проявената непредпазлива форма на вина - небрежност. Подобен подход не противоречи на разпоредбата на чл. 56 от НК, доколкото законодателят е поставил под един знаменател извършваните при форма на вината непредпазливост транспортни престъпления по чл. 343 НК, което позволява формата на вината да се отчита при индивидуализация на наказанието. Представените пред настоящата инстанция медицински документи налагат по необходимост Г. да се отчете, че той следва да полага грижи и за съпругата си, поради нейно трайно медицинско състояние. Това обстоятелство следва да се имат предвид, наред с вече отчетената от първия съд необходимост подсъдимият да се грижи и за свой възходящ без да се отразява съществено на общата преценка на тези данни. От друга страна, коректно първият съд е приел като отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства неговите предходни многобройни административни санкции за нарушения на ЗДвП, неправомерното му поведение като водач на МПС на инкриминираната дата, предхождащо процесното ПТП, което не е в причинно-следствена връзка със същото, както и конкретната тежест на инкриминираните нарушения, предположили настъпването на изключително тежкия престъпен резултат. Усложненият престъпен резултат правилно е бил отчетен като утежняващо отговорността обстоятелство в рамките на възприетата квалификация, след като за правната квалификация по чл. 343, ал. 4 от НК е достатъчно да е била причинена смърт на едно лице и телесна повреда на друго. В случая проявлението на определени обстоятелства над изискването на закона за съответната правна квалификация при индивидуализация на наказанието не е

в нарушение на чл. 56 НК. Във връзка с доводите на защитата пред настоящата инстанция за липсата на нарушение по ЗДвП на Г. като водач на територията на Германия, първият съд изрично е отбелязал, че при отчитането като отегчаващо обстоятелство на многократното санкциониране по административен ред на Г. в миналото за допускани нарушения на правила за движение, същите не следва да се преекспонират като тежест, доколкото санкциите са налагани преимуществено до 2009г. /с изключение на две от тях през 2013 г. и 2018 г./, макар да характеризират Г. негативно като недисциплиниран водач на МПС. Представената от подсъдимия пред апелативния съд справка за липса на нарушение по ЗДвП в Германия сама по себе си не е в състояние да неутрализира като утежняващо отговорността на Г. обстоятелство извършеното от него друго нарушение на правилата за движение, малко преди процесния инцидент /предприетото забранено изпреварване автомобила на свид. Д., което не е в причинна връзка с него/. Въпросното нарушение също е показателно при преценката относно характеристиката на Г. като водач на МПС, защото същият в рамките на нелек пътен участък, извършва поредица от груби нарушения на правилата за движение, последните две от които са причинили инкриминираното ПТП. Правилно окръжният съд е отчел като отегчаващо отговорността обстоятелство и тежестта на допуснатите от Г. нарушения, довели до усложнения престъпен резултат. С оглед изложените по-горе аргументи за величината на превишаване на скоростта при конкретните пътни условия (движение по пътен участък с немалко завой при приближаване на „остър десен завой“), движението със скорост, значително надвишаваща законово разрешената и същевременно технически несъобразената, представлява нарушение със значителна относителна тежест. Особено грубите нарушения на скоростта, както в процесния случай, поначало се отличават с висока степен на риск от настъпване на произшествие. Коректно първият съд се е позовал за посоченото на практиката на ВКС /напр. решение № 59/07.01.2021 г. по н. д. № 39/2020 г. на 2 н. о. на ВКС/. В случая подсъдимият не просто е надвишил с около 65 км/ч. максимално допустимата скорост за движение в конкретния пътен участък, а е навлязъл в остър десен завой със скорост, непозволяваща му да преодолее технически завоя без опасност от странично занасяне на автомобила /да премине през завоя, без да навлезе в насрещната лента и съответно без да настъпи удар/. В посочената от първия съд насока измежду съобразените от съда смекчаващи обстоятелства липсват отделни, които по характер и значение да бъдат оценени като изключителни, а броят и относителната им тежест не формират многобройна съвкупност, която да аргументира извода, че и най-лекото, предвидено в закона наказание се явява несъразмерно тежко, за да обуслови приложението на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. Това закономерно е довело до извода му, че на подсъдимия следва да се определи наказание при условията на чл. 54 от НК, като се отчете лек превес на смекчаващите отговорността обстоятелства над отегчаващите, което изисква отмерване на наказанието „лишаване от свобода“ под предвидения в

закона среден размер на съответната правна квалификация (в случа при санкционна рамка от две до десет година, средният размер на предвиденото наказание лишаване от свобода се явява шест години). При съвкупната преценка на индивидуализиращите отговорността обстоятелства, правилно първият съд е приел, че справедливо се явява наказанието „лишаване от свобода“ от четири години и шест месеца, което е съобразено със степента на обществена опасност на деянието и отчита личността на дееца и нейната обществена опасност. Конкретното измерение на наложеното от първия съд наказание лишаване от свобода от четири години и шест месеца надхвърля законово установения специален минимум от две години, като се позиционира малко по-близо до средния размер на наказанието лишаване от свобода от шест години, предвиденото за това престъпление. Законосъобразно първият съд е приложил и редукцията по чл. 58а, ал. 1 НК, съобразно провеждането на диференцираната процедура по т. 2 на чл. 371 НПК, като е определил окончателен размер на наказанието от ТРИ ГОДИНИ. При преценката на начина на изпълнение на това наказание правилно окръжният съд е приел, че макар и в принципен план да е възможно приложението на чл. 66 НК, поради наличието на първите две предпоставки на закона, то за постигане на поправителния и превъзпитателен ефект на наказанието, се налага подсъдимият Г. да бъде изолиран от обществото за определено време. Не могат да бъдат споделени аргументите на защитата пред настоящия съд, че в случая следва да намери приложение условното осъждане на дееца. Настоящата инстанция изцяло споделя посоченото от първия съд в тази насока, като следва да препрати към вече изложените от окръжния съд аргументи. С основание инстанцията е отчела, че докато първите две предпоставки на чл. 66, ал. 1 от НК са обективни, третата е свързана с всеки конкретен случай и с особеностите на дееца, поради което при обсъждането на възможността за отлагане на изпълнението на наказанието законодателно акцентът се поставя върху индивидуалната превенция на наказанието. Това предполага констатиране на съответни индивидуални особености и характеристика на конкретния деец, които в своята съвкупност предпоставят възможност за негово поправяне и превъзпитание без ефективно изтърпяване на наложеното наказание. Независимо, че съгласно константната съдебна практика за приложението на института на условното осъждане, водеща е преди всичко индивидуалната превенция, като не следва да се пренебрегват и нуждите на генералната превенция. В тази връзка се преценят не само личните качества на подсъдимия, но и конкретната обществена опасност на деянието. За да бъде същата завишена, следва да са налице конкретни данни, които да характеризират дееца и деянието с по-висока степен на обществена опасност от обикновените случаи на престъпления от този вид, тъй като за всяко по вид престъпление законодателно е заложена и съответна степен на обществена опасност на деянието, намерила израз в предвидената санкция. В случая, предвид естеството на наличните по делото отегчаващи отговорността

обстоятелства, преценени в тяхната съвкупност, правилно първият съд е приел, че от гледна точка на наказателната превенция условното осъждане не е подходящо и достатъчно, за да се постигне възпитателният и предупредителен ефект върху дееца, а и върху останалите членове на обществото. За преценката си е отчел най-вече констатираните по делото груби нарушения на ЗДвП /предхождани от друго несъставомерно противоправно поведение/, довели до тежките общественоопасни последици, субсумирани под инкриминирания престъпен състав, които завишават обществената опасност на стореното. Условното осъждане (с оглед спецификата на осъщественото от подсъдимия престъпно деяние) би било израз на неоправдано снизхождение към дееца, но и оценка за занижената укоримост на този вид дейтелност. Наличните по делото смекчаващи отговорността обстоятелства не могат да се противопоставят на факта, че с деянието си подсъдимият е причинил смърт на две лица и средна телесна повреда на трето (след като за правната квалификация, по която е признат за виновен, е достатъчно да е причинена смърт на едно лице и телесна повреда на друго). Така, утежненият съставомерен резултат в рамките на възприетата квалификация на стореното, както и тежестта на допуснатите нарушения на важни правила за движение /особено на това за режима на скоростта/, определят и завишената обществена опасност на инкриминираното деяние, поради което целите нито на индивидуалната, нито на генералната превенции биха се постигнали с приложение на института на „условното осъждане“.

Предвид гореизложеното правилно първият съд е определил така наложеното на подс. Г. наказание в размер на три години „лишаване от свобода“ да се изтърпи реално при първоначален „общ“ режим на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС. На основание чл. 59, ал. 2 вр. с ал. 1, т. 1 от НК законосъобразно е приспаднал от същото времето, през което подсъдимият е бил задържан по ЗМВР и НПК, считано от 27.07.2020 г. до 31.07.2020 г., като един ден задържане е зачетен за един ден лишаване от свобода. При преценката относно размера на кумулативното наказание по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК „лишаване от право да управлява МПС“, правилно първият съд е отчел наличието на специфика при индивидуализация на кумулативните санкции, съобразно коректно цитираната от него съдебна практика, изразяваща се във възможността размерът на кумулативните допълнителни наказания по чл. 57, ал. 2 от НК да се определи при известно отклонение от правилата на чл. 54 и чл. 55 от НК - въз основа на обстоятелства, които може да не са нито смекчаващи, нито отегчаващи. В съответствие със закона и съдебната практика първият съд е посочил, че определени обстоятелства имат съществено значение при отмерване на кумулативните санкции, макар понякога да нямат характер на смекчаващо или отегчаващо отговорността обстоятелство. При престъпления против транспорта, недостатъчната професионална квалификация на дееца или специални умения, респ. поведението му като водач на МПС по принцип и по време на инкриминираните събития, в принципен план се отчитат при условията на чл.

57, ал. 2 от НК като отделно основание, което може да обуслови чувствително увеличаване или намаляване на наказанието лишаване от право. В конкретния случай с основание при определяне срока на кумулативното наказание по чл. 37, ал.1, т. 7 от НК, което да наложи на подсъдимия, първият съд е отчел ефектът на отегчаващите отговорността обстоятелства, свързани с характеристиката на Г. като водач на МПС, които се очертават като особено значими. Същите го окачествяват като недисциплиниран шофьор – санкциониран многократно, макар и в далечното минало за нарушения сферата на транспорта като водач на МПС по ЗДвП и осъществил на инкриминираната дата поредица от груби нарушения на правилата за движение по пътищата /вкл. и при изпреварването на управлявания от свид. Д. автомобил/, последните две от които довели до изключително тежкото инкриминирано последствие. Изложеното налага извод, че подсъдимият Г. следва да бъде отстранен като участник в движението за по-продължителен период от този на наказанието лишаване от свобода, а именно-максимално възможния такъв от ШЕСТ ГОДИНИ /считано от влизане на присъдата в законна сила/, който е съобразен с изискванията на чл. 49, ал. 2 НК. В съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 4 НК окръжният съд е приспаднал от така наложеното наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство, времето през което подсъдимият Г. е бил лишен от това право по реда на чл. 69а от НПК, считано от 28.07.2020 г. до влизане на присъдата в законна сила. Така определените на подсъдимия Г. кумулативни санкции са съобразени с правилото, залегнало в ал. 2 на чл. 57 НК, според което, когато в особената част на НК е предвидена възможност за дадено престъпление да бъдат наложени едновременно две или повече наказания, съдът, като се ръководи от правилата на предходните членове, определя размера на всяко едно от тях така, че те в своята съвкупност да отговарят на целите, посочени в чл. 36 от НК.

Правилно първият съд се е произнесъл и относно приобщените по делото диск и преносима флаш-памет, находящи се в делото като е постановил същите да останат към кориците на делото.

С оглед изхода на делото и в съответствие с разпоредбата на чл. 189 ал. 3 от НПК Г. е бил осъден да заплати по сметка на ОД на МВР – Пловдив направените в хода на досъдебното производство разноски в размер на 1606,40 лева (хиляда шестстотин и шест лева и 40 ст.). На посоченото основание в негова тежест са били възложени и направените от частните обвинители разноски за упълномощените от тях повереници, както следва - на В. Х. Р., Х.Н.Р. и М.Н.Р. сумите от по 1500 /хиляда и петстотин/ лева, а на М. П. Т., П. Д. Т. и М. Д. П. сумите от по 1200 /хиляда и двеста/ лева.

Изложените съображения мотивираха настоящият потвърди изцяло проверяваната присъда на Пловдивския окръжен съд.

Водим от горното и на основание чл. 338 от НПК, Пловдивският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 21 от 13.07.2021 г. по НОХД № 1149/2021 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, наказателно отделение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протест пред ВКС, в 15- дневен срок от уведомяване на страните, че същото е изготвено и обявено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____